

Xoc de paraigües

Un relat de: [Montseblanc](#)

Aquell dissabte de febrer naixé plujós i tèrbol. La casa semblava més fosca del que era habitual. Estava neta però feia la sensació que una fina capa de pols ho cobria tot, apagant els colors, emmetzinant l'ambient. Pensí que no, que no em passaria el dia ficada allà dins, escoltant l'aigua arrossegant-se per la teulada com un exèrcit de llimacs.

Prenguí una dutxa ràpida, vaig triar la roba que em venia de gust posar-me, esmorzí frugalment i em vaig llançar al carrer. Sola. No tenia moltes esperances d'interactuar amb ningú. Però a fora la vida continuava i jo volia espolsar-me la malenconia del damunt, encara que fos a cop de targeta i consum.

Em vaig posar unes calcetes i uns sostenidors negres, austers, amb pocs adorns, però que em semblava que quedaven bé sobre la pell blanca d'hivern. Després unes mitges i unes lligues també negres, una faldilla de punt negre fins als genolls, una brusa negra cenyida i escotada i unes botes granats de pell per trencar tant negre. Al coll una bufanda també granat. El meu abric llarg i la bossa...

Al carrer encara hi havia poca gent i podia caminar bé amb el paraigua obert. Veia la meva imatge reflectida als vidres dels aparadors, el meus cabells llargs tremolant amb l'aire. Pensí que potser m'hauria d'haver maquillat, però no ho faig mai.

L'expositor d'una pastisseria atragué tota la meva atenció i entrí a comprar-me un croissant farcit de xocolata. Sortí amb ell a la mà, rosegant com si no tingués gana, per si algú em mirava, com si em fos igual, però estava boníssim i se'm feia la boca aigua sota la protecció del paraigua. Feia pinta que plouria tot el dia.

Llavors sentí que algú cridava el meu nom. Una dona gran, un parell de nens, dos jovenetes tapant-se el cap amb la bossa... I d'entre ells sorgí en Dídac, rient i abalançant-se sobre mi per donar-me un parell de petons. Els nostres paraigües van xocar gairebé violentament. Jo no vaig fer intenció de besar-lo, tenia la boca ocupada i estava a punt d'ennuegar-me.

El Dídac era un antic company de treball. Mai vaig saber si hi hagué un flirteig entre nosaltres o no. Recordo que ell estava casat i jo també.

"Em vaig separar fa dos mesos". Ho deixà anar després de saludar-me i preguntar per la meva salut i la meva feina. Jo aconseguí per fi empassar-me la bola que tenia a la gola i em vaig sentir obligada a correspondre amb un "Jo també em vaig separar fa un any".

I ens quedàrem els dos molt junts, amb una ganyota ximple a la cara, el paraigua del Dídac sobre el meu, la gent esquivant-nos i jo pensant en el dissabte gris que podia deixar de ser-ho.

El Dídac dirigí la mà que tenia lliure a la meva cara, un dit a la commissura dels llavis, els va fregar i després se'l va endur a la boca. "És que tenies xocolata" rigué. "Ja me'n recordo de lo llaminera que eres".

Passàrem uns minuts més a la vorera, com si fóssim naufrags que no podien sortir de l'illa que formaven les quatre rajoles que teníem sota els peus. Aclarint que els dos havíem sortit a fer un volt i que teníem tot el cap de setmana lliure (i jo em vaig acabar de menjar el croissant).

Vaig tancar el paraigües i agafada de bracets amb en Dídac començàrem a mirar aparadors, com qualsevol altra parella. Mentre jo intentava "ordenar-me" per dins. M'agradava aquell home? M'havia atret quan treballàvem junts? "La veritat és que no en tenia ni idea, de vegades no és tan fàcil saber les coses..."

Passàrem per davant d'un aparador de llenceria. El Dídac s'aturà i preguntà si em calia alguna cosa d'aquelles. I jo li deixà anar "D'aquí a unes hores ens separarem i farem com que no ens hem trobat, d'acord?"

Ell em mirà intensament (però sense sorpresa) i va dir un simple, rotund, càlid "Sí".

Entràrem a la botiga, vaig triar una camisa de dormir curteta i transparent, de color rosa, i ens dirigírem als emproadors. Ell esperà fora. A dins jo vaig començar a treure'm roba. Fins a quedar-me amb les calces, les lligues i les mitges. Em vaig posar aquella espècie de picardies que just tapava les calcetes. Els mugrons ressaltaven fins i tot més que si estigués nua. Vaig obrir la cortina per demanar al Dídac la seva opinió.

Com que no deia res, el vaig agafar de la mà i el vaig arrossegar dins l'emprovador, tirant la cortina de nou.

Vaig somriure, m'acostà a ell, besant-lo dolçament als llavis fins que els seus braços m'envoltaren, m'abraçà fort i la seva llengua va entrar a la meva boca. Va ser com una penetració. Vaig gemegar. Ell passejava les mans per sobre de la camisa de dormir, per la meva esquena primer, sobre el cul. Abaixà la cara i començà a xuclar els mugrons a través de la delicada roba.

"Mossega'm", vaig demanar.

I ell va rosegar primer un mugró, després l'altre, mentre els meus dits es ficaven sota la seva camisa i començaven a esgarrapar-li l'esquena.

"Està ocupat?"

Va ser com si ens haguessin fet fora al carrer sota la pluja. En uns instants recordarem on érem. I pel treball en un emprovador que ni tan sols tenia porta. És tan fàcil perdre el cap quan el que volem és deixar de pensar...

Em vaig vestir i el Dídac insistí a regalar-me el negligé, que havíem de comprar ja que estava mig xop de saliva. La dependenta va fer com que no se n'adonava.

Sortírem de nou al carrer, amb la pell encesa, el vent gelat, la pluja incansable. Necessitàvem anar a algun lloc, havíem de tenir-nos. Però jo no volia anar a casa meva i suposo que ell no volia (o no podia) anar a la seva.

Caminàvem agafats de la mà, sense parlar, cavil·lant possibilitats.

Podíem anar a un hotel, però no sé ben bé per què, la idea no m'excitava. Podíem intentar-ho en una altra botiga, una amb emprovadors ben grans i amb portes, però la majoria tenien cortines i tampoc podíem passar el matí buscant. Els lavabos d'un bar, descartats. A l'aire lliure, impossible amb tota aquella cascada celestial...

Fins que passàrem per davant de l'entrada d'un enorme pàrquing subterrani. Cap dels dos havia vingut amb cotxe però jo vaig arrossegar al Dídac cap a dins, com si el tinguéssim estacionat en alguna de les plantes. Ell em va seguir el joc.

No plovia i s'estava calent. La primera planta estava abarrotada de cotxes i persones. La segona planta s'estava omplint també. La tercera planta estava buida però amb tots els llums encesos i a l'espera que anessin arribant clients. D'allí sortia una rampa que duia a la quarta planta, l'última, però la tenien tancada i uns cons bloquejaven la baixada. Agafats de la mà vam descendir cap a la foscor.

Allà només estaven encesos els llums d'emergència i es veien dos o tres cotxes que segurament serien dels empleats.

El Dídac em va portar cap a un d'aquells cotxes. Em va semblar que era una Renault Kangoo, situada al costat d'una paret, en la penombra.

Ell posà el seu abric sobre el capó i m'alçà en braços, dipositant-me sobre el morro del vehicle. Jo em tragué les calces amb una mà mentre amb l'altra em frenava per no relliscar cap avall.

Completament vestida, amb l'abric, les botes... I completament oferta, de bat a bat. No podíem esperar. Ell deixà caure els calçotets i els pantalons fins als turmells. M'arrossegà fins a la punta del morro. El seu gland relliscant a l'entrada de la meva vagina. I va empènyer. Els nostres sospirs i gemecs ressonaren en el dens silenci d'aquella quarta planta...

No teníem pressa, els nostres cervells volien que allò durés, que ocupés les nostres ments i els nostres respectius dissabtes. "A poc a poc" va dir ell. I a la vegada manaven els nostres cossos que acceleraven el ritme cada vegada més.

Vaig esclatar en crits, espasmes i contraccions. Recordo la seva mirada, com el que li ha donat corda a una nina i després se sorprèn del que fa. I com va grunyar el seu orgasme, més contingut que jo, prement les dents, tot el plaer a la seva mirada perduda.

Ens vam tornar a besar. Petons dolços, sense cap reserva, sense buscar res més. Petons d'agraïment, d'afecte, de reconeixement. Petons per allargar una miqueta més el plaer que se'ns escapava pels porus de la pell, pels

ulls, per l'alè... Fins que no va quedar res. La foscor, el fred, els sorolls esmorteïts de la planta de dalt...

Sortírem de nou al carrer, cada un amb el seu paraigües, en direccions contràries; cada un amb el seu somriure i amb les nostres respectives vides trepitjant-nos els talons.